

[Finansministeren.]

dre mellem de forskellige Aarsager til, at en Formue er steget. Man har imidlertid gennem forskellige Bestemmelser søgt at skaane almindelige Menneskers normale Opsparing og tillige den Stigning paa Obligationer o. lign., der skyldes Rentens Nedgang. Derudover er der to væsentlige Aarsager til Formuestigning, som har været særlig virksomme under Krigen. Den ene er, hvad man kunde kalde Krigskonjunktur-gevinster, det vil sige ekstraordinær Fortjeneste ved de Produktioner, der har været særlig begunstiget af Krigsforholdene. Den anden kunde man kalde Kapitalgevinst. Den bestaar i dette, at Ejendomme og andre reelle Kapitalgenstande er steget i Værdi og paa længere Sigt formentlig ogsaa i Afkastningsevne paa Grund af det høje Prisniveau, vi er kommet op paa. Det bliver da i Hovedsagen disse to Arter af Formuestigning, der rammes af Forslaget.

Jeg vil imidlertid gerne understrege, at denne Lov ikke er nogen Straffelov. Der ligger ikke i dette, at en Person skal betale Formuestigningsafgift, nogen som helst Antydning af, at han har erhvervet sin Formuetilvækst ved Hjælp af forkastelige Midler eller Arbejdsmetoder. Det kan ikke bebrejdes den enkelte, at hans Erhverv er blevet begunstiget af en Udvikling, som den store Krig har ført ind over Danmark. Det kan heller ikke bebrejdes ham, at Landets Prisniveau er blevet forhøjet. Naar man tager en Afgift paa Formuestigninger, ligger heri altsaa ikke nogen moralsk Fordømmelse af disse; der ligger blot dette, at de, der har haft relativt gunstige Vilkaar under Krigen, populært sagt: de, der har haft økonomisk Medvind, ganske naturligt bør bidrage mere til Genopbygningen, end de Dele af Folket, der har haft økonomisk Modvind. Forslaget er med andre Ord et Forsøg paa i nogen Grad at redressere den Forskydning Klasserne imellem, som Krigen har medført.

Vi har ved andre Love: Straffelovstilleggene, Værnemagerlovene, Loven om den ekstraordinære Formueopgørelse, søgt at ramme dem, der forbedrede deres økonomiske Stilling ved Hjælp af Midler, som Samfundet ikke kan anerkende, eller gennem en Produktion, som ikke var til Danmarks, men til andres Fordel. Nærværende Lovforslag tilsigter intet af den Slags.

Hvad angaar selve Lovforslagets Bestemmelser, maa jeg henvise til de meget udførlige Bemærkninger, hvor der er gjort Rede for en lang Række af de lovtekniske Problemer, som en saadan Foranstaltning medfører. Det vilde fore for vidt her at gaa i

Detaller med disse Ting, og jeg skal derfor indskrænke mig til at gennemgaa nogle af de vigtigste Principper og ganske enkelte Detailbestemmelser i Forslaget.

Formuestigningsafgiften beregnes af den Formuefremgang, man har haft i det, Loven kalder Stigningsperioden. I kort Begreb kan det siges, at Stigningsperioden er Tiden fra den sidste Statusopgørelse før Krigen til den første Statusopgørelse efter Krigen. Det vil for de flestes Vedkommende sige Tiden fra 1. Januar 1939 til 1. Januar 1946, men for Folk, der ikke benytter Kalenderaaret som Regnskabsaar, bliver der efter de sædvanlig Regler andre Tidspunkter. Man har lagt Vægt paa, at Stigningsperioden skulde være et helt Antal Aar, for at Basis-tidspunktet og Slut-tidspunktet kan falde paa samme Tid. Dette har særlig Betydning for konjunkturprægede Virksomheder. Skatten betales altsaa af Forskellen mellem Slutformuen og Basisformuen. Slutformuen er som Hovedregel Formuen paa Sluttidspunktet efter den sædvanlige Skatteopgørelse, men der finder dog visse Korrektioner Sted, og derfor skal der indkaldes en særlig Selvangivelse med Henblik paa denne Lov.

Hvad angaar Slutformuens Opgørelse, skal jeg særlig pege paa Bestemmelsen i Lovforslagets § 5 om faste Ejendomme. Her er Hovedregelen, at Værdiansættelsen ved 9de almindelige Vurdering lægges til Grund. Imidlertid har det vist sig, at den Værdiforhøjelse, der har fundet Sted i Forhold til den tidligere Ejendomsskyldvurdering, har været temmelig uensartet, og en af Aarsagerne hertil er, at der ved 8de almindelige Vurdering i 1936 var en betydelig Forskel paa Værdiansættelserne i forskellige Dele af Landet. Dette har man nu søgt i nogen Grad at udligne, men Følgen bliver, at Værdiforhøjelsen bliver særlig stor paa de Steder, hvor den tidligere Vurdering var for lav.

Naar der nu betales Formuestigningsafgift af denne Værdiforhøjelse, kan det virke ubilligt, at disse Forskelligheder i en gammel Ejendomsskyldvurdering skal fremkalde store Uensartetheder i en saa betydelig Skat som den her foreslaaede. Man har derfor søgt at gøre Virkningen mere ensartet ved at lægge Loft over den Ejendomsskyldforhøjelse, der regnes med ved Beregning af Stigningsafgiften. Det er foreslaaet, at en Ejendom, der har været paa samme Haand baade paa Basis- og Sluttidspunktet, i Slutformuen højest skal sættes til den gamle Vurdering + 20 pCt. En Undtagelse er dog gjort for Ejendomme med Grund-